

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνευδή ἐσσι
καὶ ζωὴ ἐσσι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 104ον | Νοέμβριος 2014 | 4284

«ΓΕΝΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ»

ΥΠΑΡΧΕΙ ἓνα ἐρώτημα βασικῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητας: Γιατί ὁ Κύριος εἶναι τόσο κατηγορηματικὸς στὸ θέμα τῆς ἀνεξικακίας καὶ τῆς συγχωρητικότητας; Λέμε πὼς εἴμαστε Χριστιανοί. Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ἀπλούστατα, θὰ ἀπαντοῦσε κάποιος, πὼς πιστεύουμε στὸν Ἰησοῦ Χριστό. Πολὺ καλὰ. Ἡ πίστη αὐτὴ στὴν θεότητα τοῦ Κυρίου εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεσιν. Ἀρκεῖ ὁμως; Γιατί **«καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίσσουσι»**, ὅπως γράφει ὁ ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος (β' 19).

Πρέπει, λοιπόν, κάτι ἄλλο νὰ εἶναι τὸ ιδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ Χριστιανοῦ. Μᾶς τὸ εἶπε ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: **«Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»** (Ἰωάν. 13' 35). Τὸ πιστοποιητικὸ σας, τὸ χαρακτηριστικὸ σας γνώρισμα, ὅτι εἴσατε μαθηταὶ μου, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπην.

Καὶ εἶναι τόσο φυσικὸ. **«Μαθητὴς ἀληθῆς, ὁ μιμούμενος τὸν διδάσκαλον»**. Κι ἐμεῖς πὼς θὰ εἴμαστε μαθητὲς τοῦ θείου Διδάσκαλου, ποὺ παρουσίασε μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ λόγο Του τὴν ἀγάπην ὡς τὴν πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή, χωρὶς ἀγάπην; **«Μεῖζων πάντων ἡ ἀγάπην»** γράφει ὁ θεὸς Παῦλος. **«Οὐδὲν ἀγάπης ἴσον»** λέει ὁ Χρυσόστομος. **«Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πάσης ἐστὶν ἀρετῆς κεφάλαιον»** (Ζιγαβινός). **«Χριστοῦ μαθητὴς εἶ (εἶσαι), τοῦ πράου καὶ φιλανθρώπου καὶ τὰς ἀσθενείας ἡμῶν βαστάσαντος... γενοῦ φιλάνθρωπος γεωργός...»** προσθέτει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Στὴν ἀγάπην, λοιπόν, γνωρίζεται ὁ Χριστιανός. Μὲ τὴν ἀγάπην γίνεται μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴν ἀγάπην πετυχαίνει τὸν ἐπὶ γῆς προορισμὸ του. Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ ὁμοίωσή μας μὲ τὸν Θεό. Νὰ προχωρήσουμε ἀπὸ τὸ **«κατ' εἰκόνα»** στὸ **«καθ' ὁμοίωσιν»**. Πὼς θὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὴ ἡ ὁμοίωσις; Πὼς, δηλαδή, θὰ μοιάσουμε τοῦ Θεοῦ; Μᾶς τὸ λέει ὁ Μ. Βασίλειος: **«Ἐὰν γένη... ἀμνησικάκος, μὴ ἀμνησόμενος τὸν ἐχθρόν, μὴ μεμνημένος τῆς χθιζῆς ἐχθρας (νὰ μὴ θυμᾶσαι τὴ χθεσινὴ ἐχθρα)· ἐὰν γένη φιλάδελφος, συμπαθῆς, ὡμοιωθῆς Θεῷ»**.

Πόσο ὠραία μᾶς τὸ παρουσιάζει αὐτὸ στὴν εὐγενικὴ μορφὴ τοῦ Ἰωσήφ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: **«Ἄκουε τοῦ Ἰωσήφ τὴν περὶ τοὺς ἀδελφούς ἀνεξικακίαν... «Μὴ φοβεῖσθε· τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ»... Μὴ φοβόσαστε ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποῦ**

εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βλάψω. Δὲν μπορῶ νὰ μνησικακῶ καὶ νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὸ κακὸ, ποῦ μοῦ κάνατε». Γράφει ὁ ἱερός Αὐγουστίνος: **«Ἀγάπα τοὺς ἐχθρούς σου καὶ νὰ εὐχέσαι νὰ γίνων ἀδελφοὶ σου. Ἀγάπα τοὺς ἐχθρούς σου ζητώντας νὰ βρεθοῦν καὶ αὐτοὶ σὲ στενὸ σύνδεσμο μαζί σου»**. Ἐτσι ἀκριβῶς ἀγάπησε ὁ Κύριος, ὅταν κρεμασμένος πάνω στὸ σταυρὸ ἔλεγε: **«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι»** (Λουκ. κγ' 34). Ἦθελε νὰ τοὺς ἀποσπάσει ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο μὲ μιὰ προσευχὴ γεμάτη εὐσπλαχνία... Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πίστεψαν καὶ συγχωρήθηκαν γιὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ποῦ ἔχυσαν. Πρῶτα τὸ ἔχυσαν ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὸ μῖσος ἐναντίον Του. Ἐπειτα τὸ μετέλαβαν πιστεύοντες σ' Αὐτὸν. Σ' αὐτὴ τὴν τελειότητα τῆς ἀγάπης τῶν ἐχθρῶν ὁ Κύριος μᾶς προσκαλεῖ, ὅταν λέει: **«Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν»** (Ματθ. ε' 48).

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Χρυσόστομος. Στρέφει τὴν προσοχή μας στὴν οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ, στὴ **«Χριστομίμητον χρησιότητα»**, δηλαδή, στὴν ἀγάπην. Νὰ τί λέει: **«Ὅταν ὁ Κύριος ἐπρόκειτο νὰ σταυρωθεῖ κάλεσε τοὺς μαθητὲς Του καὶ τοὺς ἔλεγε: «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, οὐκ ἂν δαίμονας ἐκβάλλετε, ἀλλ' ἐὰν ἀγάπην ἔχηται ἐν ἀλλήλοις». Καὶ πάλι: «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας, οὐχὶ ἂν νεκροὺς ἐγείρωσιν οὗτοι, ἀλλ' ἐὰν ὦσιν ἕν»**. Εἴσατε μαθητὲς μου, τοὺς λέει ὁ Κύριος. Πὼς ὁμως θὰ σᾶς ἀναγνωρίσει ὁ κόσμος; Ποιὸ θὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ σας γνώρισμα; Ὅχι ἡ θεραπεία δαιμονιζομένων. Οὐτε ἡ ἀνάστασις νεκρῶν. Ἡ ἀγάπην. Μονάχα ἡ ἀγάπην. Ἡ ἀγάπην ἀνάμεσα σας εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα. Τὰ θαύματα θὰ βρεθοῦν πολλοὶ ποῦ θὰ τὰ ἀμφισβητήσουν. Τὴν ἀγάπην ὁμως κανεῖς.

**Εἴσατε μαθητὲς μου,
ἴβει ὁ Κύριος. Πὼς
ὁμως θὰ σᾶς ἀναγνωρίσει ὁ
κόσμος; Ποιὸ θὰ
εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ
σας γνώρισμα; Ὅχι ἡ
θεραπεία δαιμονιζομένων.
Οὐτε ἡ ἀνάστασις
νεκρῶν. Ἡ ἀγάπην.
Μονάχα ἡ ἀγάπην.**

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ:

‘Ο γρανιτένιος βράχος

‘Ο βράχος, πού ύψώνει τὸ ἀνάστημά του ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ δεχθεῖ τὰ ἄγρια καὶ μανιασμένα της κύματα. Καὶ ἐκεῖνος πού μὲ τὴν ἀγιότητά του καὶ τὸ ἔργο του ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους συχνὰ δέχεται τὶς ἐπιθέσεις τους. Καὶ ἦταν πολλές καὶ μανιώδεις οἱ ἐπιθέσεις πού δέχθηκε ὁ γρανιτένιος βράχος, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα Εὐδοξία, ἀπὸ αὐλικούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ψευδαδέλφους. Εἶναι γνωστὸ πόσο τὸν πολέμησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος καὶ γνωστὴ ἡ καταδίκη του ἀπὸ τὴν παρὰ τὴν Δρῦν ψευδοσύνοδο, ὅπου ταπεινοὶ συκοφάντες ξεστόμισαν τὰ πιὸ ἀσύστολα ψεῦδη ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἱεράρχη.

Ἀλλὰ πῶς ἀντιμετώπισε ὁ ἱερός Χρυσόστομος τὴ θύελλα; Δύο στοιχεῖα μπορούμε νὰ ἐπισημάνουμε στὴ διαγωγή του: Τὸ ἄκαμπτο φρόνημα καὶ τὴ θερμὴ πίστη.

1. Δὲν ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως εὐκολὴ λεία τῶν ἐχθρῶν του. Δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού λύγιζε στὶς ἐπιθέσεις καὶ πλεκτάνες τῶν ἰσχυρῶν. Ὄταν συγκρούεται μὲ τὴν παντοδύναμη αὐτοκράτειρα καὶ τοὺς ἄρχοντες, μιλάει μὲ παρρησία καὶ ἀνασκευάζει κάθε κατη-

γορία. Ἄκαμπτος στέκεται μπροστὰ στὶς ἀπειλές τοῦ Εὐτροπίου. Μὲ τὸ ἴδιο φρόνημα ἀντιμετωπίζει καὶ τοὺς ψευδαδέλφους. Ὄταν ὁ Θεόφιλος μὲ τοὺς ἄνομους συνεργάτες του τοῦ ζητοῦν

‘Η χρυσοστομικὴ πίστη δὲν ἦταν κάτι τὸ ἀόριστο καὶ νεφελῶδες. Ἦταν συγκεκριμένη καὶ κέντρο της εἶχε τὸν Κύριο.

μὲ ὑποσχέσεις καὶ φοβέρες νὰ παρουσιαστεῖ στὴ σύνοδό τους σὰν κατηγορούμενος, ἀπαντάει:

«Ἄν θέλετε νὰ παρουσιασῶ μπροστὰ σας, βγάλτε πρῶτα τοὺς κεκηρυγμένους ἐχθρούς μου. Ὁ πρῶτος μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Θεόφιλος, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ ἀποδείξω ὅτι εἶπε: “Πηγαίνω στὴν αὐλὴ νὰ καθαιρέσω τὸν Ἰωάννη”. Κατηγορῶ ἔπειτα τοὺς ἐπισκόπους Βερροίας Ἀκάκιο, Πτολεμαῖδος Ἀντίοχο καὶ Γαβάλων Σεβηριανό. Ἄν λοιπὸν θέλετε νὰ παρουσιασῶ, ἐξαιρέστε ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν δικαστῶν μου τοὺς τέσσερις αὐτοὺς ἐπισκόπους. Ἄν ὅμως δὲν τὸ κάνετε αὐτό, μάθετε ὅτι καὶ μυριάκις ἂν μὲ καλέσετε, τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ σᾶς ἀποκριθῶ».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου δείχνουν τὴ σωστὴ στάση, πού πρέπει κάθε πιστὸς νὰ ἀκολουθεῖ. Ὄταν εἶναι ἔνοχος, νὰ ἀντιμετωπίζει τὸ σφάλμα του. Ὄταν ὅμως εἶναι ἀθῶος, δὲν θὰ σκύβει τὸ κεφάλι στὴν κάθε συκοφαντία. Ὑπάρχουν

περιπτώσεις πού πρέπει νὰ ἀπαιτεῖ τὴ φανέρωση τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ δικαίου μὲ ἀξιοπρέπεια.

Ὄταν ὅμως, παρ’ ὅλα αὐτὰ, οἱ κατατρεγμοὶ συνεχίζονται, τότε θὰ προχωρεῖ μὲ ἀσπίδα τὴν πίστη, τὸ ἀκαταγώνιστο αὐτὸ ὄπλο, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

2. Ἡ χρυσοστομικὴ πίστη δὲν ἦταν κάτι τὸ ἀόριστο καὶ νεφελῶδες. Ἦταν συγκεκριμένη καὶ κέντρο της εἶχε τὸν Κύριο. Ὄταν ἦλθαν νὰ τὸν συλλάβουν, εἶπε στοὺς συνεργάτες του:

«Μείνετε, ἀδελφοί μου. Καθίστε ἐδῶ καὶ πάψετε νὰ κλαίτε, γιὰ νὰ μὴ μὲ συγκινεῖτε περισσότερο. Γιατὶ θὰ σᾶς ἐπαναλάβω καὶ πάλι: “**Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος**”. Σᾶς τὸ ἔχω πρὶ πολλὰς φορές. Ἡ παρούσα ζωὴ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα πανηγύρι, στὸ ὁποῖο ἀγοράζουμε, πουλάμε καὶ φεύγουμε γρήγορα...»

Τὴν ἴδια ἀκλόνητη πίστη στὸ συμπαραστάτη καὶ συναντιλήπτορα Ἰησοῦ φανερώνει καὶ ἡ περιφνημὴ ἀρχὴ τοῦ λόγου πού ἐξεφώνησε πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξορία. Εἶπε τότε:

«Εἶναι πολλὰ τὰ κύματα καὶ σφοδρὴ ἡ τρικυμία· ἀλλὰ δὲν φοβόμαστε μήπως καταποντιστοῦμε, γιὰτι στεκόμαστε πάνω στὴν πέτρα. Ἄς ἀναταράζεται μανιασμένη ἡ θάλασσα. Δὲν μπορεῖ νὰ διαλύσει τὴν πέτρα. Ἄς σηκώνονται τὰ κύματα. Δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ καταποντίσουν τὸ πλοῖο τοῦ Ἰησοῦ. Πές μου, τί ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε; τὸν θάνατο; Ἡ ζωὴ μου εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ ἂν πεθάνω, κέρδος θὰ ἔχω. Μήπως φοβόμαστε τὴν ἐξορία; Στὸν Κύριο ἀνήκει ὅλη ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμά της... Ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μου, ποιὸν θὰ φοβηθῶ; Κι ἂν σηκώνονται ἐναντίον μου κύματα καὶ πελάγη καὶ θυμὸι ἀρχόντων, ὅλα αὐτὰ εἶναι γιὰ μένα περισσότερο τιποτένια καὶ ἀπὸ τὸν ἴστὸ τῆς ἀράχνης... Γι’ αὐτὸ πάντοτε λέω: Κύριε, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου, ὅχι ὅ,τι θέλει ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ὅ,τι Σὺ θέλεις. Αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα φρούριο, πέτρα ἀσάλευτη, στήριγμα ἀκλόνητο. Ἄν ὁ Θεὸς θέλει νὰ γίνῃ αὐτό, ἄς γίνῃ. Ἄν θέλει νὰ μείνω ἐδῶ, τὸν εὐγνωμονῶ. Ἄν θέλει νὰ πάω σὲ ἄλλο μέρος, τὸν εὐχαριστῶ...»

Μὲ αὐτὴ τὴ θερμὴ πίστη στὴν παρουσία τοῦ Κυρίου ὑπέμεινε τὰ βάσανα τῆς ἐξορίας, τὶς ταιλαιωρίες, τὶς ἐπιθέσεις τῶν ληστῶν. Ἐνωθε τὸν Ἰησοῦ συνοδό του στὶς ἄγριες ρεματιές καὶ τὸν αἰσθανόταν δίπλα του στὴν Ἀράβισσο, στὴν Κουκουσό, ὅταν τὰ στίφη τῶν Ἰσαύρων τὸν περιέσφιγγαν ἀπὸ παντοῦ. Καὶ ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ τὸν εἶχε στὸ πλευρό του σύντροφο, προστάτη, κραταῖο Πατέρα. Μὲ τὸ ὄνομά του στὰ χεῖλη φτερούγισε στὰ οὐράνια: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν» εἶπε καὶ ξεψύχησε.

Μὲ τὸ ἄκαμπτο φρόνημα καὶ τὴν πύρινη πίστη ἀντιμετώπισε τὴ σκληρὴ πορεία τῆς ζωῆς του ὁ ἱερός Χρυσόστομος, πού γιορτάζουμε στὶς 13 Νοεμβρίου τὴν ἱερά του μνήμη.

”Οχι τί έχεις, τί είσαι

Ανοίγοντας σήμερα τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ἡ ματιά μου ἔπεσε σὲ μιὰ λέξη. Μοῦ προκάλεσε ἀληθινὸ συγκλονισμό. Μαζὶ μὲ ἀπορία μεγάλη.

Δὲν μπορῶ εὐκολὰ νὰ τὴν ἐξηγήσω. Μοῦ φαίνεται αὐστηρή, πολὺ αὐστηρή. Μάλιστα γιατί δὲν βγαίνει ἀπὸ ἀνθρώπινο στόμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ θεϊκὸ στόμα τοῦ Κυρίου. Ὀνομάζει **«ἄφρονα»** ὄχι ἓναν τυχαῖο ἀλλὰ ἓναν «φτασμένο» πλούσιο.

Νὰ ἡ ἔκπληξή μου! Ἄφρων! Ἀνόπτος! Μὰ εἶναι ποτὲ δυνατόν; Ποιὸς εἶναι ὁ ἄφρων;

Ἀνόπτος ὁ πανέξυπνος καὶ δραστήριος αὐτὸς μεγαλοκτηματίας;

Ἀνόπτος αὐτὸς ποὺ κατόρθωσε νὰ χτίσει μέγαρα, ἀποθήκες, νὰ ἔχει στὴ διάθεσή του ἀπέραντες ἐκτάσεις;

Ἀνόπτος αὐτὸς ποὺ ἔκανε μιὰ θαυμάσια σπορὰ καὶ πέτυχε μιὰ πρωτοφανῆ συγκομιδὴ, ὥστε οἱ ἀποθήκες του τώρα νὰ στενάζουν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν καρπῶν;

Ἀνόπτος ὁ ἐπιχειρηματικὸς νοῦς, ποὺ καταστρώνει σχέδια ἐπεκτατισμοῦ τῆς ἐμπορικῆς του δραστηριότητας;

Ἀνόπτος αὐτὸς ποὺ μὲ τὰ πλούσια ἀγαθὰ του ἀποτελεῖ πανίσχυρο οἰκονομικὸ παράγοντα στὴ χώρα του;

Ἀνόπτος αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπευθύνεται στὴν ψυχὴ του γεμάτος αὐτοϊκανοποίηση καὶ νὰ τῆς λέει: **«Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πῖε, εὐφραίνου»;**

Γιὰ πόσους καὶ στὴν ἐποχὴ μας θὰ ἦταν ἓνα ἴνδαλμα! Πόσοι θὰ ζήλευαν τὴ θέση του καὶ θὰ ποθοῦσαν νὰ ζήσουν τὴν πλούσια ζωὴ του! Ἐνα μέλλον χωρὶς σκοτοῦρες καὶ προβλήματα, γιατί ὅλα εἶναι ἐξασφαλισμένα. Τὰ ἀγαθὰ του εἶναι πολλὰ **«κείμενα εἰς ἔτη πολλά»**.

Νὰ ἓνας ἔξυπνος ἄνθρωπος! Νὰ ἓνας ποὺ ξέρει νὰ ζήσει τὴ ζωὴ του!

Αὐτὴ εἶναι ἡ κρίση τῶν πολλῶν. Κρίση ὅμως ἐπιφανειακὴ καὶ ἐπιπόλαια.

* * *

Ναί, εἶναι ἄφρων. Δὲν εἶναι ἔξυπνος, εἶναι ἀνόπτος. Ὁχι ἄξιος θαυμασμοῦ ἀλλὰ οἴκτου. Ὁ ἴδιος ὑπογράφει τὴν καταδίκη του.

Τί εἶπε; **«Ψυχὴ μου ἔχεις...»** Ἀπευθύνεται στὴν ψυχὴ του καὶ τῆς προτείνει ὕλη. Γεμάτος αὐτοϊκανοποίηση τῆς δείχνει τὶς κατὰμεστες ἀποθήκες του. Καὶ νομίζει πὼς ἔτσι θὰ καθουχάσει τοὺς ἀσίγαστους πόθους τῆς, θὰ πληρώσει τὸ ἀπύθμενο κενό τῆς.

Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἄφρων; Σκέπτεται σὰν ἡ ψυχὴ του νὰ εἶναι ἀποθήκη, γιὰ νὰ τὴν γεμίσει μὲ καρπούς. Σὰν νὰ εἶναι στομάχι γιὰ νὰ κωνεύει τὴν ὕλη. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο λάθος του. Ὑπάρχει

ὅμως καὶ ἄλλο. Τί εἶπε: **«Ψυχὴ μου ἔχεις...»** Τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι ὀπαδὸς τοῦ ἔχειν. Δὲν εἶναι ὀπαδὸς τοῦ εἶναι.

Ναί, αὐτὸς ποὺ φαίνεται ἐπιφανειακὰ τόσο ἔξυπνος, πέφτει πολὺ ἔξω! Δὲν ξέρει νὰ ἐκτιμῆσει τὰ πράγματα μὲ τὴν ἀληθινὴ τους ἀξία. Ἀντιστρέφει τὴν ἀξία τους. Ὑπερεκτιμᾷ τὰ μικρὰ καὶ περιφρονεῖ τὰ μεγάλα. Προσέχει τί ἔχει καὶ δὲν δίνει καμιά σημασία στὸ τί εἶναι καὶ ποιὸς εἶναι. Καὶ λησμονεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πραγματικὴ ἀξία δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι.

Αὐτὸς εἶναι ὁ πειρασμὸς καὶ τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου μετριέται μὲ τὸ πόσα ἔχει καὶ ὄχι μὲ τὸ τί εἶναι. Τί ἀκοῦμε συνήθως;

Αὐτὸς εἶναι σπουδαῖος, γιατί:

ἔχει γερὸ μισθό,

ἔχει οἰκόπεδα καὶ πολυκατοικίες,

ἔχει διπλώματα καὶ γνώσεις πολλές,

ἔχει μεγάλη πελατεία,

ἔχει μάτσο τοὺς θαυμαστὲς καὶ τὶς θαυμάστριες.

Αὐτὴ εἶναι σπουδαία γιατί:

ἔχει περιουσία, χρήμα, ἀκίνητα,

ἔχει ὀμορφιά, φωνή.

Ἔχει καὶ τί δὲν ἔχει!...

Νὰ τὸ λάθος. Ὁχι τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Ἡ ἔλλειψη ἀξιολογικοῦ κριτηρίου. Ἡ σωστὴ τοποθέτηση καὶ ἀντιμετώπιση. Χρήσιμα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Δὲν εἶναι ὅμως τὰ πρῶτα στὴν κλίμακα τῶν ἀξιών. Πόσο διαφορετικὰ θὰ ἦταν τὰ πράγματα ἂν ἀντίστροφῆ ἦταν ἡ ἐκτίμησι!

Αὐτὸς εἶναι σπουδαῖος γιατί:

εἶναι προσωπικότητα ὀλοκληρωμένη,

εἶναι Χριστιανὸς ἀληθινός, συνεπὴς πρὸς τὴν πίστη του,

εἶναι ἄνθρωπος ἀρετῆς καὶ ἀγάπης, πίστεως καὶ ἐλπίδας,

εἶναι ἀγωνιστὴς τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγνότητας.

Αὐτὴ εἶναι σπουδαία γιατί:

εἶναι ἄγγελος ἀγάπης καὶ παρηγοριᾶς.

εἶναι νέα ἀξιοπρεπὴς, σύζυγος πιστῆ, μπτέρα στοργικῆ,

εἶναι στὴ ζωὴ τῆς προσεκτικὴ, στὴ γλώσσα τῆς συγκρατημένη, στὴν ἀναστροφή τῆς χαριτωμένη,

εἶναι ἓνα ἀληθινὸ διαμάντι καὶ ὄχι ἔχει πολλὰ διαμάντια,

εἶναι καθαρὸ χρυσάφι καὶ ὄχι ἔχει πολλὰ χρυσαιφικά.

Τώρα πιστεύω πὼς ὁ ἀληθινὸς πλοῦτος δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχεις, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ εἶσαι. Αὐτὸ ποὺ ἔχεις εὐκολὰ χάνεται. Αὐτὸ ποὺ εἶσαι γιὰ πάντα μένει.

Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιύσκειτο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

Πτωχὸς δὲ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ἄδη ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρα τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ε΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 1στ' 19-31
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. β' 16-20

Εἶπε δὲ Ἀβραάμ τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ

ὡδὲ παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δὲ ἔρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

«Ὁρα τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ».

Τὰ πράγματα τῆς γῆς ἔχουν ἓνα τέλος. Αὐτὸ διαπιστώνει κανεὶς καθὼς διαβάξει τὸ σημερινὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Ἐρχεται ὁ θάνατος καὶ βάζει τελεία καὶ παῦλα στὴν ὑλόφρονα ζωὴ τοῦ πλουσίου. Σταματοῦν τὰ πλούσια γεύματα καὶ ἡ σχετικὴ κραιπάλη. Σταματᾷ ὅμως καὶ ἡ πείνα καὶ ἡ талаιπωρία τοῦ πτωχοῦ Λάζαρου. Ἐχουν ἓνα τέρμα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τῆς ζωῆς ὅπως καὶ τὰ κακὰ. Καὶ καθὼς πέφτει ἡ αὐλαία τοῦ παρόντος κόσμου, ἀνοίγεται ἡ αἰωνιότητα. Ὑπάρχει αὐτὴ ἡ πραγματικότητα. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχει. Καὶ εἶναι γιὰ τοὺς δίκαιους μιὰ ὑπέροχη

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ὁ Λάζαρος συναντᾷ τὸν πατριάρχη Ἀβραάμ ποὺ εἶναι στὸν Παράδεισο. Αναπαύεται στοὺς κόλπους του. Ὁ Κύριος μᾶς λέει ὅτι ἡ αἰωνιότητα εἶναι ἓνας «γάμος» ἢ «ἓνα δεῖπνον μέγα». Καὶ οἱ δύο εἰκόνες προϋποθέτουν «πολλούς». Στὸ γάμο καλοῦνται πολλοί. Στὸ μεγάλο δεῖπνο τρῶει κανεὶς συντροφιά μὲ πολλοὺς συνδαιτημένους. Σὲ πληθυντικὸ ἀριθμὸ μιλάει ὁ Κριτὴς ὅταν λέει «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου». Εἶναι «οἱ νέοι ὀλυμπιονίκες» ποὺ «ὡς λίθοι ζῶντες» εἶναι οἰκοδομημένοι καὶ ἐνσωματωμένοι σ' ἓναν «οἶκον πνευματικόν», τὴν ἀχειροποίητη ἄνω Ἱερουσαλήμ, ὅπου «μυοαὶ πολλαὶ εἰσιν».

Καὶ οἱ σχέσεις μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Κυρίου θὰ εἶναι ἄγιες, αἰώνιες, χαρμόσυνες. Δὲν παύουν νὰ εἶναι προσωπικότητες, ψυχὲς ἀθάνατες οἱ «ἀθληταὶ τῆς εὐσεβείας». Ὁ Λάζαρος κοντὰ στὸν Ἀβραάμ καὶ οἱ ἄλλοι ἅγιοι ζοῦν ὡς πρόσωπα ξεχωριστὰ τὸ καθένα, ἀλλὰ ἐνωμένα μεταξύ τους. Μέσα σὲ μιὰ ἀτιμόσφαιρα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ὅπως συμβαίνει στὸ χαρμόσυνο γεγονός τοῦ γάμου. Καὶ αὐτὴ ὅμως ἡ εἰκόνα εἶναι βέβαια μικρὴ καὶ ὠχρὴ γιὰ νὰ φανερώσει πόσο εὐτυχισμένοι θὰ εἶναι οἱ ἅγιοι μέσα στὸν παράδεισο.

Πόσους λοιπὸν ἔχουμε νὰ συναντήσουμε ἐκεῖ. Τοὺς πατριάρχες, τοὺς ἁγίους, τοὺς μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς τῆς πίστεως, τοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Τί χαρὰ καὶ εὐτυχία ὁμολογουμένως! Καὶ τὸ κορυφωμὰ τῆς θὰ εἶναι

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Μερικοὶ ἔχουν χονδροειδεῖς καὶ ὑλιστικὲς ἀκόμπη ἀντιλήψεις γιὰ τὸν Παράδεισο. Μοιάζουν μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ ἄκουσε τὸν Κύριο νὰ μιλά γιὰ τὴν ἀνάσταση καὶ ἀμοιβὴ τῶν δικαίων ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἐνθουσίαστηκε καὶ εἶπε: «Μακάριος ὃς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 1δ' 15). Καὶ ὅπως ἐρμηνεύει ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Ἦτο ἀπ' ἐκείνους ποὺ δὲν εἶχε φωτισθῆ. Ἐνόμισε δὲ ὅτι οἱ ἀμοιβῆς τῶν ἁγίων θὰ εἶναι σωματικές, ὑλικές». Ἀλλ' «οὐκ ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καὶ πόσις».

Ἡ αἰωνιότητα εἶναι κυρίως μιὰ συνάντηση μὲ τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ μας. Παράδεισος εἶναι τὸ «σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Ἡ κορωνὴ τῆς μακαριότητος τὸ εἶναι σὺν Χριστῷ πάντοτε» σημειώνει ὁ Οἰκουμένιος. Γι' αὐτὸ ὁ πρωταθλητὴς τοῦ Κολοσσαίου, ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος διακηρῦττει: Ἄς μὲ ρίξουν στὴ φωτιά, ἄς μὲ ρίξουν στὰ θηρία, ἄς μὲ ἀλέσουν τὰ δόντια τῶν θηρίων σὰν τὸ σάρι. Δὲν μὲ στενοχωρεῖ αὐτό, μοῦ εἶναι χαρὰ μεγάλη. Γιατὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ συναντήσω τὸν Κύριό μου, τὸν Χριστό. Ἐτσι θὰ ξαναγεννηθῶ.

Ἐκεῖ θὰ εἶμαστε σύνθρονοι τοῦ Κυρίου, συμπάρεδροι τοῦ Χριστοῦ (Ἐφεσ. β' 6). Τώρα βλέπουμε μὲ τὴν πίστη, διακρίνουμε μέσα σὲ θαμπὸ καθρέφτη τὸν Θεό. Τότε ὅμως θὰ Τὸν δοῦμε «πρόσωπο πρὸς πρόσωπο». Καὶ αὐτὴ ἡ θέα θὰ μᾶς γεμίσει ἀπόλυτα.

Συνήθως ὁ ἄνθρωπος προσκολλάται στὴ γῆ καὶ στὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Καὶ ἐκεῖ ζητᾷ μάταια νὰ βρεῖ τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς του. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν καλεῖ ἐκεῖ στὸν ἀπέραντο καὶ ἀτελείωτο πλοῦτο τῆς εὐτυχίας καὶ μακαριότητος τῆς οὐράνιας βασιλείας του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποὺ κάτι εἶδε ἀπὸ αὐτὸν τὸν πλοῦτο φωνάζει: «Τὰ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια». Γι' αὐτὸ «ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκάνους καταλυθῆ, οἰκοδομηὴ ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Β' Κορινθ. δ' 18, ε' 1). Αὐτὴ ἡ προσδοκία δίνει πραγματικὸ νόημα καὶ σκοπὸ στὴν παρούσα ζωὴ.

Καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν

εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἑτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνένπιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἑτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὄλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπὲρ οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἴδουσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Ζ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ν' 41-56
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. στ' 11-18

ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς

εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μή σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μή φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· μή κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

«Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε».

Δύο εἶναι οἱ πρωταγωνιστές τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ποὺ μαστίζονται ἀπὸ τὸν φόβο. Ἐνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα. Ὁ Ἰάειρος καὶ ἡ αἰμορροοῦσα. Τοῦ ἑνὸς ἡ κόρη πέθανε, ἡ ἄλλη ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα χάνεται ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετη αἱμορραγία. Καὶ οἱ δυὸ ψυχὲς εἰσπνέουν φόβο καὶ ἐκπνέουν ἀγωνία. Ἐρχεται ὅμως ὁ Κύριος στὸν ὅποιο καὶ οἱ δυὸ καταφεύγουν καὶ τοὺς λείπει νὰ μὴ φοβοῦνται. Πίστευε Ἰάειρε. Μὴν τρέμεις δυστυχισμένη γυναίκα. Ἐχε θάρρος κόρη μου, ἡ πίστις σου σὲ ἔχει σώσει. Καὶ πράγματι ἡ πίστις τοῦ πατέρα ἔσωσε τὸ παιδί του, ὅπως ἡ πίστις τῆς αἰμορροοῦσας ἔφερε τὴν θεραπεία της. Ἐτσι βλέπουμε στὰ δυὸ αὐτὰ περιστατικὰ ὅτι ἡ πίστις ὑπῆρξε ἡ μόνη γέφυρα ποὺ τοὺς μετέφερε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπίσια στὴν ἐλπίδα καὶ στὴ χαρά. Ἄς προσέξουμε καὶ ἐμεῖς τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄπλο τῆς πίστεως. Καὶ πρῶτα ἄς ριζοῦμε τὸν προβολέα της

ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ

Πολλὲς φορές μᾶς δημιουργεῖ φόβους καὶ ἀγωνίες, ὁ ἑαυτός μας. Ἡ συντήρησή του, ἡ διαμονή του, ἡ υγεία του, οἱ πτώσεις του, οἱ τύψεις του, κλπ. εἶναι μερικὲς πλευρὲς τῆς ἀγωνιώδους πορείας του. Ὅλες αὐτὲς ὅμως οἱ ἀνψυχίες ἐκμηδενίζονται μὲ τὴν πίστιν. Τὸ βαρὺ καὶ σκοτεινὸ σύννεφο τοῦ φόβου μόλις τὸ φωτίσουν οἱ φωτεινὲς ἀκτίνες τῆς πίστεως διαλύεται. Ἡ πίστις εἶναι «βακτηρία» γι' αὐτόν, ὅπως γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ποὺ τοῦ σπριζεῖ τὰ τρεμάμενα γόνατα. Εἶναι ἕνας τεράστιος μοχλὸς ποὺ μετακινεῖ τὰ ὄρη τῶν δυσκολιῶν του στὴν καρδιά τῆς θάλασσας.

Ὁ ἑαυτός μας μὲ τὸ μάτι τῆς χριστιανικῆς πίστεως, δὲν εἶναι κάτι τὸ τυχαῖο ἢ ἀσήμαντο. Οὔτε ὁ κόσμος ὅλος δὲν μπορεῖ νὰ ἰσοφαρίσει τὴν ἀξία καὶ ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου. Ὁ κάθε ἀνθρώπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ του, παιδί τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ἔχει μάλιστα μέσα στὴν φροντίδα του ὅπως ὁ γονέας τὰ παιδιά του. Μὲ ὅλα δὲ τὰ μέσα μᾶς «ἀνακαινίζει, ἀναπλάττει καὶ ἀναγεννᾷ» προκειμένου νὰ γίνουμε «μακάριοι, τοῦ μακαρίου Θεοῦ

μακάρια μέλη» ὅπως σημειώνει ὁ Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος. Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ πώση τοῦ ἑαυτοῦ μας μὲ τὸ φακὸ τῆς πίστεως γίνεται ἀφορμὴ ὄχι ἀπελπίσας, ἀλλὰ ἐλπίδος, ὅτι Ἐκεῖνος ποὺ συγκώρησε ἕνα ληστὴ καὶ μιὰ ἁμαρτωλή, θὰ δεχθεῖ καὶ ἐμᾶς ὅταν μετανοήσουμε «ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων του». Τώρα ἄς προχωρήσουμε μὲ τὴν πίστιν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας,

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τί θὰ δοῦμε; Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος καὶ Βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Αὐτὸς μᾶς κρατᾷ μέσα στὰ χέρια του, ὅπως τὸ μικρὸ παιδί κρατᾷ τοὺς βόλους μὲ τοὺς ὁποίους παίζει στὴν ἀλλή τοῦ σπιτιοῦ του.

Φαίνεται σκοτεινὴ ἡ πορεία τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων. Φαίνεται τὸ μέλλον ἀβέβαιο καὶ ὀμίχλωδες. Ἡ χριστιανικὴ ὅμως πίστις εἶναι μιὰ λαμπάδα ποὺ φέγγει στὶς σκοτεινὲς καὶ ἀπότομες στροφὲς τοῦ δρόμου τῆς ἱστορίας. Εἶναι ἕνας ἥλιος ποὺ διαλύει τὰ σύννεφα τῆς ἀγνοίας, εἶναι ἕνα τηλεσκόπιο μὲ τὸ ὅποιο ὁ πιστὸς εἰσδύει στὰ ἄδυτα τοῦ μέλλοντος. Δὲν ἔχουμε ἐδῶ «μένουσαν πόλιν». Ὁδοιποροὶ εἴμαστε. Θητεία ἐκτελοῦμε. Κάποτε θὰ ἀπολυθοῦμε γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸν τόπο τῆς ἀναπαύσεώς μας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποφύγουμε τὴν προσκόλλησή μας στὰ γίνα, σὰν αὐτὰ νὰ ἦταν ὁ σκοπὸς μας. Ἡ ἐπίγεια διαμονή μας δὲν εἶναι ὁ τελικὸς σταθμὸς μας, ἀλλὰ ἡ οὐράνια βασιλεία. Ὁφείλουμε λοιπὸν νὰ ζοῦμε δημιουργικὰ τὸ παρόν, τὴν κάθε μέρα μας. Τὸ σήμερον ἐτοιμάζει τὸ αὔριον. Ὁ χρόνος μας δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὸν σπαταλοῦμε, εἶναι γιὰ νὰ κάνουμε κάτι οὐσιώδες καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ζοῦμε ἐν Χριστῷ.

Ἄς κοιτάζουμε συχνὰ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὸν κόσμον μὲ τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ τῆς αἰωνιότητος. Καὶ ὁ κόσμος μας καὶ ἡ ζωὴ μας σ' αὐτὴ τὴ γῆ, ἄς εἶναι «μία κρήνη καὶ ὄχι κατάκρησις» τοῦ κόσμου. Καθημερινὰ πρέπει νὰ ἀνυψώνεται ἡ ζωὴ μας, νὰ ἀνεβαίνει, ἀφοῦ ἢ «ἄνω Ἱερουσαλὴμ» εἶναι ὁ τελικὸς προορισμὸς μας.

Ἀπὸ τὴ φθορὰ στὴν ἀφθαρσία

Σὲ προηγούμενο φύλλο τῆς «ΖΩΗΣ» εἶπατε, πὼς θὰ ἀναστηθοῦν καὶ τὰ σώματα ἀφθαρτοποιημένα. Τὸ ἐρώτημα εἶναι, πὼς θὰ ἀναστηθεῖ τὸ σῶμα, ἀφοῦ ὅλοι ξέρουμε, πὼς αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὴ φύση του θνητό. Ἀλλὰ κι ἂν ὑποθεθεῖ, ὅτι ἀνασταίνεται, πὼς καὶ πάλι δὲν θὰ πεινάει καὶ δὲν θὰ διψάει καὶ δὲν θὰ ὑποφέρει καὶ δὲν θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει θνητό; Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέει, ὅτι δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴ γῆ, πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ παύσει ἢ φυσικὴ φθορά;

Τὴν ἀπάντησι μᾶς τὴν δίνει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ἀπαράμιλλη εἶναι ἡ θεολογικὴ θεμελίωσι πού κάνει. Βάζει τὸ ἴδιο τὸ σῶμα νὰ ἀπαντᾷ καὶ νὰ αἰτιολογεῖ τὴν ἀνάστασι αὐτή.

«Ναί, προῆλθα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἡ φύσι μου εἶναι θνητή, ἀλλὰ ὕστερα ἔγινα καὶ σάρκα τοῦ θείου Λόγου καὶ Αὐτὸς σήκωσε τὰ πάθη μας, ἂν καὶ ἦταν ἀπαθής. Ἔτσι ἐγὼ ἐλευθερώθηκα ἀπὸ αὐτὰ καὶ δὲν θέλω πιά νὰ δουλεύω στὰ πάθη γιὰ χάρη Ἐκείνου, πού μὲ ἐλευθέρωσε ἀπὸ αὐτά... Γιατὶ ὁ Κύριος πού φόρεσε τὸ σῶμα ἔγινε ἄνθρωπος, ἔτσι κι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι θεοποιούμεσθε ἀπὸ τὸν θεῖο Λόγο, πού μᾶς προσέλαβε μὲ τὴ σάρκα Του καὶ στὸ ἐξῆς κληρονομοῦμε τὴν αἰώνια ζωή».

Ἡ σάρκωσι τοῦ θείου Λόγου σήμανε τὴ θέωσι τῆς ἀνθρώπινι φύσι. Ἡ πρόσληψι τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἀπὸ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, ἔγινε συμμετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴν θεότητα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ ἡ ἀνθρώπινη σάρκα ἀγιάστηκε, ἀφθαρτοποιήθηκε καὶ ἀθανάτιστηκε. Γράφει πάλι ὁ Μ. Ἀθανάσιος: «Αὐτὸς (ὁ Χριστός) ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ θεοποιηθοῦμε ἐμεῖς. Καὶ αὐτὸς φανέρωσε τὸν ἑαυτὸ του σωματικά, γιὰ νὰ γνωρίσουμε ἐμεῖς τὸν ἀόρατο Πατέρα, τὸν Θεό. Καὶ Αὐτὸς ὑπέμεινε τὴν ἀνθρώπινη περιφρόνησι καὶ προσβολή, γιὰ νὰ κληρονομήσουμε ἐμεῖς τὴν ἀθάνατη ζωή».

Μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ μυστήριου βλέπει ἐδῶ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. «Λάβαμε στὴ δημιουργία ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν εἰκόνα Του καὶ δὲν τὴν φυλάξαμε. Πῆρε τὴ σάρκα μας ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, γιὰ νὰ σώσει τὴ θεϊκὴ εἰκόνα καὶ νὰ κάνει ἀθάνατο τὸ σῶμα».

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ὑπογραμμίζει ἰδιαίτερα καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Θαυμάζει κανεῖς πραγματικὰ τὴν ἀριστουργηματικὴ καὶ πυκνὴ διατύπωσή του. Παρουσιάζει μὲ τὸν δικό του τρόπο τὴ σχετικὴ διδασκαλία τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Γράφει σ' ἓνα κείμενο πυκνὸ καὶ τόσο ἐκφραστικὸ. Ἀξίζει νὰ τὸ ἀπολαύσουμε στὸ πρωτότυπο:

«Οὐ τὴν σάρκα ἀποθέσθαι βουλόμεθα, ἀλλὰ τὴν φθοράν· οὐ τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὸν θάνατον. Ἄλλο σῶμα, καὶ ἄλλο θάνατος· ἄλλο σῶμα καὶ ἄλλο φθορά· οὔτε τὸ σῶμα φθορά, οὔτε ἡ φθορά σῶμα. Καὶ φθαρτὸν μὲν τὸ σῶμα, οὐ φθορὰ δὲ τὸ σῶμα· καὶ θνητὸν μὲν τὸ σῶμα, οὐ θάνατος δὲ τὸ σῶμα· ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα ἔργον ἐγένετο τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ φθορὰ καὶ ὁ θάνατος ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας εἰσῆχθη».

Κάνει ἐδῶ ὁ Χρυσόστομος σαφῆ διάκρισι ἀνάμεσα στὸ ἀριστουργηματικὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο, πού εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ καρπὸς τῆς ἁμαρτίας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ ἀπαλλαγεῖ, ὄχι ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν φθορὰ, πού ἀποτελεῖ ξένο σῶμα στὴν ὑλικοπνευματικὴ του ὕπαρξι. Συγχρόνως ἐπιθυμεῖ τὴν μεταβολὴ καὶ ἀφθαρτοποιήσι τοῦ σώματος.

Καὶ καταλήγει: «Τὸ σῶμα βρίσκεται στὸ ἐνδιάμεσο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀφθαρσίας, βγάζει τὴ φθορὰ καὶ ντύνεται τὴν ἀφθαρσία. Αποβάλλει αὐτὸ πού πῆρε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀποκτᾷ αὐτὸ πού τοῦ ἔδωσε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ... Ἡ ζωὴ πού θὰ ἐπακολουθήσει δὲν φθείρει καὶ δὲν ἐξαφανίζει τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὸν θάνατο καὶ τὴ φθορὰ. Ἄν, λοιπόν, στενάζουμε δὲν στενάζουμε γιὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ γιὰ τὴν φθορὰ πού μπῆκε στὸ σῶμα. Τὸ σῶμα εἶναι φορτίο βαρὺ καὶ πιεστικὸ ὄχι ἀπὸ τὴ φύσι του, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς θνητότητος, πού τοῦ κληροδότησε ἡ ἁμαρτία. Τὸ σῶμα καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι ἀντικείμενο φθορᾶς, ἀλλὰ ἀφθαρσίας. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐγένειά του καὶ ἡ ἀξία του, ὥστε καὶ στὴν κατάστασι τῆς φθορᾶς νὰ φανερώνει τὸ μεγαλεῖο του».

Ἡ καθαρὴ αὐτὴ διδασκαλία γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων δὲν ἔχει μόνο μεταφυσικὲς διαστάσεις. Ἐχει καὶ ἠθικὲς ἐφαρμογές. Αφοῦ τὸ σῶμα τὸ γήινο καὶ φθαρτὸ δὲν θὰ ἐξαφανισθεῖ ὀριστικὰ σ' ἓνα τάφο, ἀλλὰ θὰ ἀναστηθεῖ ἔνδοξο καὶ ἀφθαρτοποιημένο, μὲ ποιοῦ σεβασμὸ καὶ ἐκτίμησι πρέπει νὰ τὸ περιβάλουμε;

Ἄν ὁ Πλατωνισμὸς, ὁ Βραχμανισμὸς, ὁ Βουδισμὸς, ὁ Ὑπερασκητισμὸς τὸ περιφρονοῦν καὶ τὸ καταδικάζουν, ὁ Χριστιανισμὸς τὸ τιμᾷ καὶ τὸ ἐξυψώνει ὡς τίμιου δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, πού τὸ προσέλαβε, ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ χάρη τῶν ἀνθρώπων. Ἐπομένως καὶ μόνο τὸ γεγονὸς τῆς θεϊκῆς ἐνανθρωπήσεως δείχνει καθαρὰ τὴν τιμὴ, πού ἀποδίδει ὁ Χριστιανισμὸς στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. «**Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν**» (Ἰωάν. α' 14). Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν εἶναι δεσμωτήριον τῆς ψυχῆς. Εἶναι τὸ κατοικητήριον τῆς θεότητος.

Τὰ δάκρυα τῆς καρδιάς

“**Ε**να κείμενο πού ἔγραψε στοῦ τέλος τῆς μεγάλης ἐπιστημονικῆς σταδιοδρομίας του ὁ διάσημος φυσικομαθηματικός Ἄνρὶ Πουανκαρέ, θὰ ἀξίζε πολὺ νὰ τὸ προσέξουμε. Βάζει τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Διακρýττει μὲ τόλμη τὶς περιορισμένες δυνατότητες τῆς ἐπιστήμης, ἐνῶ ὑπογραμμίζει τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀξία τῆς πίστεως.

«Δὲν γνωρίζω νὰ ἔχει ποτὲ στεγνώσει ἡ ἐπιστήμη ἓνα δάκρυ ἀπὸ αὐτά, πὺν ἔρχονται ἀπὸ τὴν καρδιά... Πῶς νὰ κατευνάσει τὴν ἀπέραντη δίψα γιὰ σιγουριά καὶ δικαιοσύνη, πὺν ἡ ἀνθρωπότης λαχταρᾷ; Ἡ μόνη φωνὴ πὺν τὴν ἔχει εἰρηνεύσει εἶναι ἐκείνη, πὺν κατέβηκε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὸ Ὄρος καὶ ξεχύθηκε σ’ ὄλο τὸν κόσμον λέγοντας: **“Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται”**».

Κείμενο ἀληθινὰ ρεαλιστικὸ καὶ ἀνθρωπιστικὸ, πὺν μιλάει τὴ γλῶσσα τῆς εἰλικρίνειας καὶ τιμιότητας. Τί ἔχουν νὰ ἀπαντήσουν οἱ δοκσισοφοὶ τῆς ἐπιστήμης, πὺν μπαίνοντας στοῦ ἀερόστατο τῆς φιλοσοφίας ἢ τὸ διαστημόπλοιο τῆς τεχνικῆς νόμισαν ὅτι ἄγγιξαν τὸν οὐρανὸ καὶ ἔλυσαν ὄλα τὰ προβλήματα;

Καλὴ ἡ ἐπιστήμη. Περιορισμένες ὄμως οἱ δυνατότητές της. Μόνον; Ἀνύπαρκτες, μᾶς λέει ὁ Πουανκαρέ, ὅταν θελήσουμε νὰ τὶς δοῦμε στὸν πνευματικὸ χῶρον.

Ἄν ἡ ἐπιστήμη, ἐπὶ παραδείγματι, μπορεῖ νὰ ἀνακουφίσει καὶ νὰ κατευνάσει τὸν σωματικὸ πόνο, μὲ τὰ σύγχρονα μέσα τῆς ἱατρικῆς, τί μπορεῖ νὰ κάνει γιὰ νὰ ἀνακουφίσει τὸν ψυχικὸ πόνο καὶ νὰ στεγνώσει τὰ δάκρυα, πὺν δὲν κυλοῦν ἀπλῶς ἀπὸ τὰ μάτια, ἀλλὰ ἀναβλύζουν καυτὰ ἀπὸ μιὰ πληγωμένη καρδιά;

Μάλιστα ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ προσφέρει γιὰ μιὰ πλατιὰ μὸρφωση σ’ ὄλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ νὰ ὀπλίσει τὸν σύγχρονον ἀπαιτητικὸ ἄνθρωπον μὲ πλοῦσια ἐφόδια. Νὰ τὸν κάνει ἕναν ἄριστον τεχνοκράτη, νὰ ἀνυψώσει τὸ βιοτικὸ του ἐπίπεδο, νὰ τοῦ προσφέρει εὐκολίες καὶ εὐκαιρίες μοναδικές, εὐμάθεια, χλιδή, πλοῦτη, ἀναψυχή.

Τί μπορεῖ ὄμως νὰ κάνει γιὰ νὰ ἐπουλώσει τὰ σύγχρονα ἠθικὰ δράματα, πὺν ὀξύνονται καὶ πολλαπλασιάζονται καθημερινά; Ὅλα τὰ κομφορ καὶ οἱ κεντρικὲς θερμάνσεις δὲν διευκολύνουν τὴ ζωὴ καὶ δὲν ζεσταίνουν τὸ σπῖτι, πὺν παγώνει ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ψυχρότητα τῶν μελῶν του.

Τί μπορεῖ νὰ προσφέρει σ’ ἓνα νέο ἢ μιὰ νέα, πὺν βλέπουν τοὺς πόθους τους νὰ διαψεύδονται, τὰ ὄνειρά τους νὰ γκρεμίζονται, τὰ ἱδανικά τους νὰ ποδοπατοῦνται ἀπὸ τὴ σκοπιμότητα, τὴν ἀπάτη καὶ τὴν ἐκμετάλλευση; Αὐτὴ τὴ διάψευση πὺν

μεταβάλλεται σὲ ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωση, ποῖα τεχνολογικὴ κατάκτηση μπορεῖ νὰ θεραπεύσει;

Αὐτοὺς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδιάς καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα τῆς ψυχῆς ποῖα ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ κατευνάσει;

Καὶ σήμερον δὲν εἶναι λίγες οἱ εὐγενεῖς καρδιές, πὺν λαχταροῦν νὰ δοῦν τὴν βανουσιότητα καὶ τὴν κατάφωρον ἀδικία νὰ περιορίζονται καὶ τὴ δικαιοσύνη, ἔστω καὶ τὴν στοιχειώδη, νὰ παίρνει μιὰ θέση μέσα στὶς σύγχρονες κοινωνίες. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πὺν ἔδωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοὺς καὶ τὴν ἀνιδιοτέλειά τους, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν ἓνα ἱδανικὸ. Καὶ εἶδαν τὴν ἐκμετάλλευση νὰ λερώνει καὶ νὰ διαστρέφει τὰ ἱδανικά τους. Ζητοῦσαν φλογεροὺς ἱδεολόγους, ἀκέραιους ἀγωνιστὲς καὶ συνάντησαν ποταποὺς ἐκμεταλλευτὲς, ἐκμεταλλευτὲς τοῦ ζήλου, τῆς προσφορᾶς καὶ τῶν ἱδανικῶν. Πόσοι πὺν πιάστηκαν σὲ τόσες παγίδες, μαστορικὰ στημένες σήμερον παντοῦ, σφιδάζουν ἀπὸ τὸν πόνο μὲ καταματωμένα τὰ φτερά τῆς ψυχῆς! Ἄντὶ γιὰ τὴν δικαιοσύνη πὺν λαχταροῦσαν βρῆκαν τὴν ἀδικία καὶ τὴν ἐκμετάλλευση, ἀντὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία τὶς ἀλυσίδες τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ, ἀντὶ γιὰ τὴν εἰρήνη τὴν εἰρνοκαπηλία.

Νὰ τί δημιουργεῖ τὴν ἀβεβαιότητα, τὴν ἀνασφάλεια καὶ τὴν ἀπογοήτευση στὴν εὐαίσθητη νεανικὴ καρδιά. Νὰ τί ὀξύνει τὴν τραγικότητα καὶ τὸ δράμα τῆς νέας γενιάς.

Ποῦ λοιπὸν θὰ τὴν παραπέμψουμε γιὰ νὰ βρεῖ μιὰ ἀπάντηση, κάποια λύση στὰ βασανιστικά της προβλήματα; Ποιὸς θὰ δώσει ἀετήσια φτερά σ’ αὐτὰ τὰ προδομένα νιάτα, γιὰ νὰ πετάξουν καὶ νὰ χαροῦν στοὺς ἀληθινοὺς κόσμους τῆς αἰσιοδοξίας, τῆς δύναμης καὶ τῆς χαρᾶς;

Οἱ θριαμβολογίες μιᾶς ἄψυχης ἐπιστήμης ἢ μιᾶς παγερῆς τεχνολογίας δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἀπλοῦστατα γιὰτὶ ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς δυνατότητές τους. Δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ προσφέρουν αὐτά, πὺν πρῶτα ἀπὸ ὄλα ποθεῖ ἡ ἀδιάφορον ψυχὴ. Διπλαδὴ σκοπὸ καὶ νόημα ζωῆς. Μιὰ ἀνώτερη ζωή, πὺν μαζί μὲ τὶς πνευματικὲς ἀνησυχίες της, θὰ ἐκδαπανᾶται γιὰ ὄ,τι μεγάλο, ὠραῖο, ὑψηλό, ἱερό, ἄγιο.

Ἄν ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τεχνικὴ μποροῦν νὰ ἐκβιομηχανίσουν τὶς πόλεις, δὲν μποροῦν νὰ ἐκπολιτίσουν καὶ νὰ ἐξανθρωπίσουν τὶς κοινωνίες. Ἄν κατορθῶνουν νὰ λύσουν τεχνικὰ προβλήματα, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ λύσουν καὶ τὶς ἐσωτερικὲς συγκρούσεις, τὰ ἠθικὰ προβλήματα καὶ τὰ ψυχικὰ συμπλέγματα.

Ἄς μὴ ξεγελιόμαστε. Ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα. Εἶναι καρποὶ πνευματικοί, πὺν βλαστάνουν, κάτω ἀπὸ τὴ ζωογόνο χάρη τοῦ Θεοῦ, στὶς ἀγνὲς καὶ ἐξαγνισμένες ψυχές.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελῶνιον, **Ματθαῖον λεγόμενον,**

καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Καὶ ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνακειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἰδοὺ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐλθόντες συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καὶ ἰδόντες οἱ

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. θ' 9-13

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ι' 11 - ια' 2

Φαρισαῖοι εἶπον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν; Ὁ δὲ

Ἰησοῦς ἀκούσας εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστὶν ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν. Οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

«ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣ ΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ ΑΥΤῷ»

«Ἀκολούθει μοι».

1. Στὴ ζωὴ ὀρισμένων ἀνθρώπων ὑπῆρξαν στιγμὲς ἀποφασιστικές, μεγάλοι σταθμοὶ γι' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Τέτοια ἦταν ἡ στιγμή πού ὁ Κύριος στὴν ἀρχὴ τοῦ κοσμοσωτήριου ἔργου του, ἔφθασε στὴν Καπερναοὺμ, ἐπλησίασε τὸν Ματθαῖο καὶ τοῦ ἀπηύθυνε τὶς δυὸ ὑπέροχες λέξεις: **«ἀκολούθει μοι»**. Καὶ τότε ὁ τελῶνης **«ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ»** γιὰ νὰ γίνεῖ μιὰ μεγάλη μορφή τῆς Χριστιανοσύνης.

2. Δὲν χρειάζεται νὰ τονίσουμε τί ἦταν ὁ ἔως χθὲς τελῶνης. Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη τελῶνης καὶ ἁμαρτωλὸς εἶχαν καταστήσει νὰ σημαίνουν τὸ ἴδιο πράγμα.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Κύριος καλεῖ τὸν Ματθαῖο ἡ ψυχὴ του φλογίζεται καὶ κάνει μιὰ πράξη ἀληθινῆς ἡρωισμοῦ. Χωρὶς νὰ ζητήσει μιὰ πίστωση χρόνου γιὰ νὰ σκεφθεῖ, χωρὶς νὰ ἐκφράσει δισταγμὸ ἢ τὴν παραμικρὴ ἐπιφύλαξη, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει τὸ προσοδοφόρο ἐπάγγελμά του ἢ τὰ σχόλια ὀρισμένων συναδέλφων του, **«καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ»**, σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Καὶ ἂς σημειωθεῖ ὅτι ἡ αὐταπάρνηση τοῦ Ματθαίου, ἦταν μεγαλύτερη τῶν ἄλλων μαθητῶν, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Διότι, ἐκείνοι, ὅταν ἤθελαν μπορούσαν νὰ ἐπανέλθουν στὰ πλοῖα καὶ στὰ δίχτυα, ἐνῶ ὁ Ματθαῖος δὲν θὰ ἦταν δεκτὸς πῶς στοὺς κύκλους τῶν τελωνῶν, ἐπειδὴ οἱ θέσεις ἦσαν ἐλάχιστες καὶ ἄλλοι ἀμέσως ἐσπευδαν νὰ τὶς καταλάβουν.

Ὅλα αὐτὰ θὰ πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ ὅμως τὰ ἐγκαταλείπει ὅλα, ἀφήνει τὴν θέση του, τὰ πλοῖα του, βάζει στὸ περιθώριο φίλους καὶ κοινωνικὲς γνωριμίες, κόβει κάθε δεσμὸ μὲ τὶς ὡς τότε συνήθειές του καὶ τὸν τρόπο ζωῆς, γιὰ νὰ χαράξει νέα γραμμὴ. Εἶχε πράγματι μεγάλη θέληση γιὰ νὰ περιφρονήσει ὅλα αὐτὰ ὁ Ματθαῖος καὶ νὰ ἀκολουθήσει τὸν Χριστό.

Γίνεται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ θερμὸς καὶ ἀφοσιωμένος μαθητὴς του. Τρία χρόνια παρακολουθεῖ τὸν θεῖο Διδάσκαλο, συμμετέχει στὶς στερήσεις καὶ στοὺς κόπους τῶν συνεχῶν ὁδοιποριῶν, παρακολουθεῖ τὸ θεῖο δράμα. Δέχεται τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ καὶ ἐργάζεται 15 χρόνια μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. Κατόπιν μεταδίδει τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου ὡς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Πολλοὶ ἀναφέρουν ὅτι τελείωσε τὴ ζωὴ του μὲ μαρτυρικὸ θάνατο.

Τὸ ἔργο τοῦ Ματθαίου δὲν περιορίσθηκε στὸ

προφορικὸ κήρυγμα. Συνέγραψε καὶ τὸ θεόπνευστο Εὐαγγέλιό του, μὲ τὸ ὁποῖο διδάσκει, φωτίζει, μορφώνει πνευματικὰ τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν αἰώνων.

Πράγματι πόσο μεγάλη ἠθικὴ ἐπίδραση ἄσκησε καὶ ἀσκεῖ ἕνας τέως τελῶνης καὶ κατόπιν Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής! Μακρὰν τοῦ Χριστοῦ θὰ ἦταν ἄγνωστος ὁ Ματθαῖος καὶ θὰ ἦταν ἴσως ἕνα ἀρνητικὸ στοιχεῖο στὴν κοινωνία. Ὅταν συνδέθηκε ὅμως μὲ τὸν Χριστό ἐγίνετο οἰκουμενικὸς Ἀπόστολος καὶ μεγάλη ἠθικὴ προσωπικότης.

3. Ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε ἥδη νιώσει τῆς θείας κλήσεως τὸ κάλεσμα. Ἐχομε, μὲ διάφορους τρόπους, ἀκούσει τὴν πρόσκληση: **Ἀκολούθει μοι!** Καὶ ἔχομε ἴσως πεῖ ἕνα ναί.

Ἀλλὰ μέσα μας ἔχει ἡ πίστη ἀνάψει μιὰ τέτοια φωτιά, ὥστε ν' ἀναπλάσσει ἕναν νέο κόσμο; Ἐχομε δεχθεῖ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἱερῆς μας κλήσεως; Ἐχομε προβεῖ σὲ συγκινητικὲς ἐνέργειες καὶ ἡρωικὰ διαβήματα; Οἱ περισσότεροι δὲν θὰ ἀφήσουν πλοῦτη καὶ ἐπάγγελμα γιὰ ν' ἀφοσιωθοῦν στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι γιὰ τοὺς λίγους, μὲ ἐκλεκτούς.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἡ κλήση τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀπαιτήσεις ἱερές. Θέλει νὰ ἀκολουθήσουμε τὴν ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωὴ. Νὰ γίνουμε **«νέοι ἄνθρωποι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»**. Ἄνθρωποι ἀνεκτικότητας καὶ ἀγάπης, ἄνθρωποι εὐλικρίνειας καὶ δικαιοσύνης, τιμιότητας καὶ ἀγνότητας. Ἀπαιτεῖ ἡ κλήση μας καὶ ἡ γνωριμία μας μὲ τὸν Ἰησοῦ νὰ παράγει καρποὺς πνευματικῶν, ἔργα ἀγάπης. Καὶ συγχρόνως πρῶτοι στὰ ἔργα τῆς ἱεραποστολῆς. Δὲν θὰ γυρίσουμε ἐμεῖς πόλεις καὶ χώρες μακρινές, θὰ παρουσιάσουμε ὅμως τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ παράδειγμά μας καὶ τὸ λόγο μας στὸ οἰκογενειακό μας περιβάλλον, στὸ μαγαζὶ μας, στὸ γραφεῖο μας, παντοῦ, ὅπου κι ἂν βρεθοῦμε.

4. Ἀληθινὴ γιορτὴ τῶν Ἀποστόλων καὶ Εὐαγγελιστῶν, τῶν ἡρώων τῆς πίστεώς μας, εἶναι ἡ μίμνηση τῆς ζωῆς τους. Στὰ ἴχνη τοῦ Διδασκάλου τους βάδισαν αὐτοί. Τὰ ἴχνη τους ἂς προσπαθήσουμε ν' ἀκολουθήσουμε ἐμεῖς. Θέλει κόπο καὶ ἀγώνα μιὰ τέτοια πορεία. Ὅδηγεῖ ὅμως στὴν ἀληθινὴ προσφορά: Παρουσιάζει τὸν ζωντανὸ Χριστιανισμό.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ ὁ οὐρανός! Τοῦτο ζητάει ἡ ἐποχὴ μας!

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο, καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι λέ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. α' 35-52
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. δ' 9-16

μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὐρίσκει Φί-

λιππος τὸν Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὄν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ, ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῆτα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὐρίσκει Φί-

«ΕΥΡΗΚΑΜΕΝ ΤΟΝ ΜΕΣΣΙΑΝ»

1. Οἱ δύο μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωάννης, κινούμενοι ἀπὸ μιᾶ ἀκαταμάχητη ἐσωτερικῆ δύναμη, ἀφήνουν τὸν διδάσκαλό τους καὶ σπεύδουν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Μεσσία. Καὶ ὁ Καρδιογνώστης τοὺς ρωτᾷει: «**Τί ζητεῖτε;**» Αὐτοὶ ξαφνιάζονται καὶ τὸν ρωτοῦν ποῦ μένει. Ἦταν κι αὐτὸ μιᾶ ἔκφραση πόθου νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν Σωτῆρα. Τὸν προσδοκοῦσαν. Τὸν περίμεναν. Καὶ τώρα ποῦ ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης τοὺς ἔδειξε τὸν Μεσσία, ἔτρεξαν κοντά Του.

Ἀλλὰ ὁ Πρωτόκλητος δὲν μένει ὡς ἐδῶ. Δὲν τοῦ εἶναι ἀρκετὸ ὅτι βρῆκε αὐτὸς τὸν Μεσσία. Θέλει νὰ κάνει μετόχους τῆς χαρᾶς του καὶ ἄλλους. Βρίσκει τὸν ἀδελφὸ του Σίμωνα καὶ τοῦ λέει: «**Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν.**»

2. Πολλὲς καταπληκτικὲς καὶ ἐκθαμβωτικὲς ἐφευρέσεις ἔκανε, διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ κάνει ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ βρῆκε ὁ Ἀνδρέας θὰ παραμείνει στοὺς αἰῶνες ἀσύγκριτη ἀνεύρεση. Βρῆκε τὸν Μεσσία! Ὅ,τι μέγα καὶ πολύτιμο ἦταν δυνατὸ νὰ ποθήσει καὶ νὰ βρεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ὁ σύγχρονος ὁμως ἄνθρωπος ἄλλα διψᾷει, ἄλλα ποθεῖ. Λίγο ἢ καθόλου δὲν ἀναζητᾷ τὸν Κύριο καὶ Θεὸ του. Ἄν ὁμως μὲ ὅση δίψα ἐπιδιώκει τόσες ἄλλες ἐφευρέσεις, ζητοῦσε νὰ βρεῖ καὶ τὸν Μεσσία, πόσο διαφορετικὸς θὰ ἦταν ὁ κόσμος! Διότι ἡ γνωριμία μὲ τὸν Κύριο καὶ ὁ σύνδεσμος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Ἰησοῦ, τὸν μεταμορφώνει, τὸν ἀλλάζει. Τὸν κάνει ὁμολογητῆ, γεμάτο αὐταπάρνηση καὶ αὐτοθυσία, ὅπως συνέβη

καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Πρωτόκλητου.

3. Ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας, ὅταν ἔγινε μαθητὴς τοῦ Κυρίου καὶ δέχθηκε τὴν χάρη τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀνεδείχθη διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης. Μὲ ζῆλο καὶ ἐν μέσω σκληρῶν διωγμῶν, διαδίδει τὸ μῆνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στὴν Ἀσία, περνᾷ ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, εὐαγγελίζεται τὴν ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα καὶ καταλήγει στὴν Πάτρα. Ἐδῶ προσφέρει στὸν βωμὸ τῆς πίστεως καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴ του μὲ σταυρικὸ θάνατο.

4. Ἡ ἀγία ζωὴ του, οἱ θυσίες του καὶ τὸ ἔνδοξο μαρτύριό του, θὰ παραμείνουν, σὰν τὸ πιδ εὐγλωττο κήρυγμά του. Ἐνα κήρυγμα, ποῦ διασαλπίζει σ' ὅλους μας, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίσουμε τὸν Μεσσία, ἀλλὰ πρέπει νὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε καὶ στὸν δρόμο τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς θυσίας. Ἀπὸ ἐμᾶς δὲν θὰ ζητηθεῖ νὰ χύσουμε τὸ αἷμα μας. Ζητοῦνται ὁμως καθημερινὲς μικρὲς θυσίες. Ζητεῖται νὰ συγχωρήσουμε τὸν ἐχθρό μας, νὰ ἀνεχθοῦμε τὶς ἰδιοτροπίες τῶν συγγενῶν μας, νὰ ζήσουμε μὲ δικαιοσύνη καὶ τόσα ἄλλα.

Ζητεῖται ἀπὸ ἐμᾶς νὰ προσφέρουμε κάτι στὸν ἀδελφὸ μας. Νὰ βοηθήσουμε κάποιον ποῦ ἔχει ἀνάγκη, νὰ συμπαρασταθοῦμε στὸν ἄρρωστο, στὸν φτωχό, στὸ ὄρφανό, στὴ χήρα. Κι' αὐτὰ θὰ μᾶς ζητήσουν κάποια θυσία χρημάτων, ἀνέσεων. Ἄς ἀρξίσουμε, λοιπόν, ἀπὸ τὶς μικρὲς θυσίες. Εἶναι καὶ αὐτὲς εὐπρόσδεκτη προσφορὰ στὸν Θεό!

Ἡ ἀφοβία νὰ φοβᾶσαι

«Αἰώνας τοῦ φόβου» χαρακτηρίστηκε ὁ αἰώνας μας. Καὶ ὄχι χωρὶς λόγο. Ἕνας πολύμορφος φόβος διατρέχει τὸν πλανήτη μας, τυλίγει τοὺς ἀνθρώπους, περισφίγγει τὶς ψυχές, τοξινώνει καὶ παραλύει τὶς καρδιές. Φοβᾶται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὅσο καὶ ἂν κάποτε δὲν θέλει νὰ τὸ ὁμολογήσει. Φοβᾶται ἀπὸ φόβους πραγματικούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φανταστικούς. Καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ αὐτούς. Φοβᾶται φόβο ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει φόβος. Καὶ δὲν φοβᾶται ἐκεῖ πού θὰ ἔπρεπε νὰ φοβᾶται καὶ πραγματικὰ νὰ ἀνησυχεῖ.

Ἄν ρωτήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἢ τοὺς γύρω μας, γιατί φοβοῦνται, τί θὰ μᾶς ἔλεγαν; Φοβοῦνται τὴν ἀσθένεια γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τοὺς οἰκείους τους. Φοβοῦνται τὸ ἀβέβαιο μέλλον. Φοβᾶται ὁ φτωχός, φοβᾶται καὶ ὁ πλούσιος. Ὁ ἕνας γιὰτὶ δὲν ἔχει σήμερα καὶ ὁ ἄλλος μήπως δὲν ἔχει αὔριο. Ἄλλοι φοβοῦνται τὴ μοναξιά, τὴν ἐγκατάλειψη, τὴν περιφρόνηση, τὴν ἀχαριστία, τὴν διαβολή. Φοβοῦνται τὸν θάνατο, τὸν χωρισμὸ ἀπὸ πρόσωπα ἀγαπητά. Ὅλοι οἱ φόβοι αὐτοῖ, δικαιολογημένοι ἢ ἀδικαιολόγητοι, ὑπερβολικοὶ ἢ ὄχι, δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητοι. Εἶναι φόβοι πού μᾶς ἐπηρεάζουν, διαμορφώνουν τὴ ζωὴ μας, καθορίζουν τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, προκαλοῦν ψυχικὰ τραύματα.

* * *

Ἐπὶ ἔτι καὶ ἕνα ἄλλο ἐρώτημα πού δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παραγνωρίζουμε. Ἕνα ἐρώτημα σημαντικὸ πού θὰ μᾶς βοηθοῦσε νὰ ἀντιμετωπίσουμε σωστὰ καὶ νὰ ξεπεράσουμε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς φόβους μας. Δηλαδή: Οἱ φόβοι αὐτοῖ πού φοβούμεθα εἶναι οἱ μόνοι; Εἶναι οἱ πιὸ σημαντικοί; Μήπως ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ἄλλοι φόβοι πού θὰ ἔπρεπε νὰ νὰ τοὺς σκεπτόμαστε; Φόβοι πού

ἐνῶ θὰ ἔπρεπε πραγματικὰ νὰ τοὺς φοβόμαστε, ἐν τούτοις καθόλου δὲν μᾶς ἀπασχολοῦν; Καὶ ὅμως οἱ φόβοι αὐτοῖ εἶναι σωτήριοι, λυτρωτικοί. Δὲν παραλύουν, ἀνορθώνουν. Δὲν εἶναι ἐξουθενωτικοί. Εἶναι ἐνισχυτικοί. Δὲν τσακίζουν τὰ φτερὰ τῆς ψυχῆς. Δίνουν φτερὰ στὴν ψυχὴ, γιὰ νὰ πετάει πάνω ἀπὸ τὶς καθημερινὲς μικρότητες καὶ ἀδυναμίες, στὶς πανέμορφες κορυφές τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τοὺς φόβους αὐτούς μᾶς μίλησε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Πρῶτα μίλησε στοὺς μαθητὲς Του γιὰ τοὺς διωγμούς, γιὰ τὸ μίσος πού θὰ συναντοῦσαν στὴν ἱεραποστολική τους προσπάθεια, γιὰ τὶς ἐχθρότητες ἀπὸ οἰκείους καὶ ξένους, γιὰ τὶς κακόβουλες διαβολές καὶ συκοφαντίες: **«Ἔσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου»**. Καὶ μόνον αὐτό; **«Παραδώσει ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον καὶ πατὴρ τέκνον...»** (Ματθ. 1' 21-22). Εἶναι νὰ μὴ φοβᾶται κανεὶς τέτοιες καταστάσεις ἰδιαίτερα τρομερὲς καὶ ἀποκρουστικές; Ὅχι, μᾶς λέει ὁ Κύριος, ὅσο παράδοξο καὶ ἂν μᾶς φαίνεται: **«Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γαένῃ»** (Ματθ. 1' 28).

Ἐπὶ ἔτι καὶ ἕνα ἄλλο ἐρώτημα πού δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παραγνωρίζουμε. Ἕνα ἐρώτημα σημαντικὸ πού θὰ μᾶς βοηθοῦσε νὰ ἀντιμετωπίσουμε σωστὰ καὶ νὰ ξεπεράσουμε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς φόβους μας. Δηλαδή: Οἱ φόβοι αὐτοῖ πού φοβούμεθα εἶναι οἱ μόνοι; Εἶναι οἱ πιὸ σημαντικοί; Μήπως ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ἄλλοι φόβοι πού θὰ ἔπρεπε νὰ νὰ τοὺς σκεπτόμαστε; Φόβοι πού

νὰ μᾶς φοβίζουν καὶ φόβοι πού ἐπιβάλλεται νὰ μᾶς προβληματίζουν καὶ νὰ μᾶς ἀνησυχοῦν. Νὰ μᾶς φοβίζουν, γιατί εἶναι οἱ μόνοι στὴν πραγματικότητα ἀληθινοὶ φόβοι. Φόβοι μὲ συνέπειες καὶ ἐπιπτώσεις ὄχι προσωρινές, ἀλλὰ αἰώνιες. Μὲ προεκτάσεις αἰωνιότητας. Εἶναι ὅμως, ὅπως εἶπαμε, συγχρόνως οἱ φόβοι αὐτοῖ, φόβοι λυτρωτικοί. Γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ πάρουμε στὰ σοβαρὰ τοὺς φόβους αὐτούς, οἱ ἄλλοι φόβοι χάνουν τὴν ὀξύτητα τους καὶ περνοῦν σὲ δευτέρη μοῖρα.

Ποιὸς ὅμως σκέπτεται τοὺς φόβους αὐτούς; Πόσοι ἀνθρώποι φοβοῦνται τὸν Θεό; Πόσοι τὸν σκέπτονται, ὅταν παραβαίνουν τὸν νόμο Του, τὶς ἐντολές Του, τὰ θεϊκὰ προστάγματά Του; Πόσοι ἀνησυχοῦν, ὅταν ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ψυχὴ τους, γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία τους; Σὲ πόσους ἀντηχεῖ καὶ βρίσκει ἀπήχηση ἢ προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου: **«Μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε»**; (Φιλιπ. β' 12). Σκεπτόμαστε καὶ ἀσφαλίζουμε τὴν ψυχὴ μας, ὡς τὸν πολυτιμότερο θησαυρό, τὸν ὅποιο ἂν τὸν χάσουμε μιὰ φορὰ τὸν χάσαμε γιὰ πάντα; Ἡ μάνα τρέμει νὰ μὴ πάθει τίποτα τὸ μονάκριβο παιδί της. Ἐμεῖς γιὰ τὴν μονάκριβη ψυχὴ μας αἰσθανόμεστε τὸ ἴδιο δέος; Λοιπόν, φόβοι καὶ φόβοι. Ἐμεῖς ποιὸς φόβους φοβόμαστε;

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

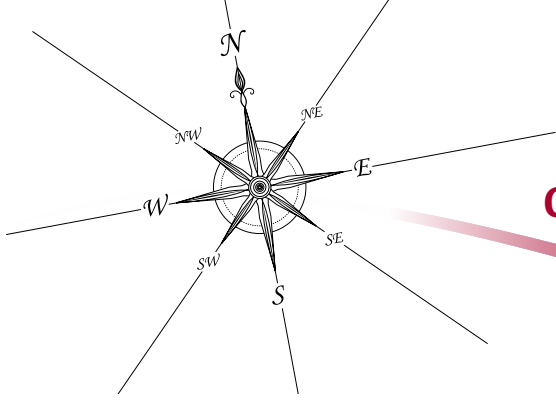
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ ἐξ γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΔΕΡΚΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (1750 - 1821)

10

Παρά τὰ ἑβδομήντα του χρόνια, θαρραλέος, σὰν νεαρὸ παλικάρι ὁ Γρηγόριος, πηδᾶ στὴν ἀποβάθρα τῶν Θεραπειῶν, πὺδ ἄραξε τὸ καράβι. Τὸ ἀνήσυχο μάτι του καρφώνεται πάνω στ' ὄμορφο προάστειο. Κάθε του κτίριο, κάθε του δρόμος, τοῦ φέρνουν στὸ νοῦ ἓνα σωρὸ ὄμορφες ἀναμνήσεις. Τοῦ θυμίζουν τὶς προσπάθειες καὶ τοὺς ἀγῶνες του γιὰ τὸν σκλάβο λαὸ καὶ τοῦ Γένους τὴν ἀνάσταση! Κι οἱ ἀναμνήσεις πολλαπλασιάζονται, καθὼς φθάνει στὴ Μητρόπολή του! Οἱ δρόμοι παντέρημοι. Οἱ Γενίτσαροι ἔχουν λάβει ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ μὴ μάθει κανεὶς ὅτι ὁ Δεσπότης ξανάρχεται στὰ Θεραπεία. Ἀλλὰ τί βλέπει ὁ Γρηγόριος, καθὼς πλησιάζει; Μπρὸς στὴν πύλη τοῦ λαμπροῦ μεγάρου κρέμεται ἓνα σχοινί. Ἡ ἀγκόνη του!...

Ὁ δῆμιος τὸν πλησιάζει καὶ θέλει νὰ τοῦ δέσει τὰ χέρια, ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος κληρικὸς ἀρνεῖται. Μόνος ἀνεβαίνει στὸ βάθρο τῆς ἀγκόνης καὶ περνάει τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ του. Κάνει τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ κι ἐνῶ λόγια ἱερὰ ψελλίζουν τὰ χεῖλη του, ἡ ψυχὴ του πετάει στὰ οὐράνια, κοντὰ στὸ πλῆθος τῶν ἱερομαρτύρων τῆς Πίστεως!

Τὶς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τοῦ Γρηγορίου τὶς ἔχουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ δῆμιό του, πὺδ καταγόταν ἀπὸ Χριστιανοὺς γονεῖς. Δυστυχῶς ὅμως νωρὶς εἶχε ἐξωμόσει καὶ κατάντησε νὰ γίνῃ δῆμιος. Ἀλλ' ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ ἀγίου Δέρκων μαλάκωσε τὴν ψυχὴ του. Τὸν ἔκανε νὰ μετανιώσει καὶ νὰ γυρίσει πίσω στὸ κοπάδι τοῦ Χριστοῦ. Τότε ζήτησε ἄσυλο στὸ Πατριαρχεῖο. Ἐκεῖ διηγήθηκε συγκινημένος τὰ γεγονότα τοῦ θανάτου τοῦ Ἐθνομάρτυρα στὸν Γ. Ἀφθονίδη, πὺδ μὲ τὴ σειρά του τὰ εἶπε στὸν ἱστορικὸ μας τὸν Κ. Παπαρρηγόπουλο.

Τρεῖς μέρες ἔμεινε κρεμασμένο τὸ λείψανο τοῦ Μητροπολίτη στὴν πύλη, γιὰ ἐκφοβισμό τῶν ραγιαδῶν. Τρεῖς μέρες ἔμεινε «φρουρὸς» μπρὸς στὴ Μητρόπολη, μὲ τὸ κεφάλι γυρτό, τὰ χεῖλη μισάνοιχτα ὡσὰν νὰ ψιθύριζε κάποια προσευχὴ. Τὴν τρίτη μέρα τὸ λείψανο παραδόθηκε στὸν ἐξαγριωμένο ὄχλο. Τοῦ ἔδεσαν τὰ πόδια μὲ σχοινὶ καὶ τὸ ἔσυραν μέσα στοὺς δρόμους. Τὸ τιμημένο ράσο τοῦ Δεσπότη καταξοχίσθηκε, τὰ κάτασπρα μαλλιά του καὶ τὰ γένια του λασπώθηκαν. Ἔτσι τὸν τράβηξαν, μὲ βλαστήμιες καὶ σαρκασμοὺς στὴν παραλία καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ὁ Βόσπορος δέχθηκε τὸ σῶμα τοῦ Ἐθνομάρτυρα. Ὁ οὐρανὸς τὴν ἀγία του ψυχὴ.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος στὸ μνημόσυνο, πὺδ ἔγινε στὴν Ὁδισσὸ ἀφιέρωσε θερμὰ λόγια στὸν μάρτυρα-σημαιοφόρο τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας. *Ἔῴ μεγάλε τῶν Δέρκων καὶ τῆς Ἁγίας Συνόδου φωστήρ, εἶπε, ὦ Γρηγόριε, τὸ καύχημα*

τῆς Πελοποννήσου καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἡ λαμπὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογίας, ἡ σάλπιγξ τοῦ θείου κηρύγματος. Ποιμὴν ἀγαθὴ, τοῦ ὁποίου τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς κινδύνους μαρτυροῦσιν ἡ Λακεδαιμῶν, ἡ Βιδύνη καὶ οἱ Δέρκοι, τρεῖς ἐπαρχίαι, τὰς ὁποίας μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ἐποιίμανας ἐνδόξως καὶ θεοφιλῶς.

Θερμὰ ἐγκώμια γιὰ τὸν ἱεροφάντη αὐτὸ τῆς μεγάλης ἰδέας ἔγραψε ἀργότερα καὶ ὁ ἐθνικὸς μας ἱστορικὸς Κωνστ. Παπαρρηγόπουλος: *«Μητροπολίτας Δέρκων διαπρέψαντας ἐπὶ ἐκκλησιαστικῇ καὶ πολιτικῇ συνέσει, ἀναφέρει πολλοὺς ἡ ἱστορία ἡμῶν, γράφει. Ἀλλὰ θαρροῦντως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι οὐδεὶς τῶν ὄσων ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ παρὰ τὸν Βόσπορον καλλιπρεποῦς τούτου θρόνου, ἀνεδείχθη ἐφάμιλλος τοῦ μεγάλου ἐκείνου Δέρκων Γρηγορίου, ὅστις ἐγένετο ἐν τῶν πολλῶν θυμάτων τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν προσενηχθέντων ὑπὲρ τῆς τοῦ Ἐθνους παλιγγενεσίας ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπαναστάσεως. Αἱ περιστάσεις ὑπῆρξαν βεβαίως ἔκτακτοι ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπῆρξεν ἄξιος τῶν περιστάσεων».*

* * *

Ὁ χορὸς τῶν Ἐθνομαρτύρων εἶναι ἡ θριαμβευτικὴ στρατιὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνους. Εἶναι ἡ φάλαγγα γιὰ τὴν ὁποία μὲ σεβασμὸ μιλάει ἡ ἱστορία μας. *«Ὁ κλῆρος, γράφει ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Δ. Κόκκινος, ὑπῆρξε καὶ ὁδηγὸς τῆς φυλῆς καὶ τὸ στήριγμά της... Οἱ αὐτοθυσιασθέντες χάριν τοῦ ἐθνικοῦ καθήκοντος κληρικοὶ ἀποτελοῦν ἥρωικὴν λεγεῶνα».* Ἑλληνικὴ λεγεῶνα τιμῆς, θὰ μπορούσε νὰ ὀνομασθεῖ ἡ πολυάριθμη παράταξη τῶν ἱερομαρτύρων τοῦ Γένους! *«Δυνάμεθα νὰ καυχώμεθα, τονίζει ὁ Κ. Βοβολίνης στὸ βιβλίο του «ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐλευθερίας», ὅτι δέκα κορυφαῖ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, δέκα Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ἔδωσαν τὴν ζωὴν τῶν ὑπερτάτην προσφορὰν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς, τῆς ἀληθοῦς Ἐλευθερίας. Δέκα Πατριάρχαι καὶ μετ' αὐτῶν δεκάδες Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν, χιλιάδες Ἑλλήνων Ἱερέων»* προσέφεραν τὸ αἷμα τους σπονδὴ ἀγνή στὸ βωμὸ τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος. Ἀλήθεια πόσα δὲ μᾶς λέει ὁ στίχος τοῦ Σολωμοῦ:

*«Κι ἀπ' τὸ ροῦχο σου ἔσταζε αἷμα
πλῆθος αἷμα Ἑλληνικό...»*

Κι ἀπὸ τὸ τιμημένο ὀρθόδοξο ράσο τοῦ Ἑλληνα κληρικοῦ στάζει αἷμα, αἷμα ἑλληνικό. Παρ' ὅλο ὅμως τὸ αἷμα, πὺδ ἔρρευσε ἄφθοно, παρ' ὅλα τὰ ἀφάνταστα μαρτύρια, τοὺς τρομεροὺς διωγμοὺς, πὺδ ὑπέφερε ἀπὸ τοὺς σκληροὺς κατακτητῆς, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δὲν κάμφθηκε. Πάντοτε κράτησε ψηλὰ τὴ σημαία τῆς Πίστεως, ἔστω καὶ ματόβρεχτη. Πάντα ἔμεινε καὶ θὰ παραμένει ἀλύγιστη.

ΤΕΛΟΣ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΞΥΤΗΤΑ

ΕΚΡΗΚΤΙΚΕΣ διαστάσεις λαμβάνει καθημερινά η όξυτατη πολιτική αντιπαράθεση στη χώρα μας. Ο λαός μας άνησυχεί και απογοητεύεται και οι πολιτικοί μας λησμονούν, ότι «*τὸ τῆς πόλεως ἦθος ὁμοιοῦται τοῖς ἄρχουσιν*» με ἀπρόβλεπτες συνέπειες. Οἱ ἄρχοντες ἐπιπράζουν και διαμορφώνουν τὸ ἦθος και τὰ ἦθη τῆς πόλεως και τῶν πολιτῶν. Ἡ ἡγεσία τοῦ τόπου, πολιτική, πνευματική, ἀκαδημαϊκή, ἐκκλησιαστική, δημιουργεῖ πρότυπα συμπεριφορᾶς και ὅπως εἶναι γνωστό, «*φιλεῖ τὸ ἀρχόμενον ἐξομοιοῦσθαι τοῖς ἄρχουσιν*». Δυστυχῶς δὲν τὸ συνειδητοποιοῦν. Γι' αὐτὸ και ὁ λαός μας λέει ὅτι «*τὸ ψάρι βρωμάει ἀπὸ τὸ κεφάλι*». Βαριά ἡ εὐθύνη τῆς ἡγεσίας και ἡ ἐποχὴ κρίσιμη. Καὶ ἡ σκληρὰ δοκιμαζόμενη νεολαία μας σήμερα εὐπρόσβλητη και ἀνυπεράσπιστη σὲ ποικίλες ἀρνητικὲς ἐπιρροές. Γι' αὐτὸ και ἡ ἡγεσία θὰ πρέπει νὰ ἀρθεῖ στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Ἡ δημοκρατία δὲν εἶναι ὀξύτητες και βαρεῖς χαρακτηρισμοί. Εἶναι πολίτευμα ὠρίμων και ἀκμαίων κοινωνιῶν. Ὅσοι και ὅποιο ἐπιχειροῦν τὴν ὑποβάθμιση τῆς ποιοτικῆς στάθμης τῆς δημόσιας ζωῆς πριονίζουν τὸ κλαδὶ στὸ ὅποιο οἱ ἴδιοι κάθονται. Ἀντὶ, λοιπόν, νὰ σκέπτονται τὶς ἐπόμενες ἐκλογές, ἐπιτέλους, ἄς σκεφθοῦν τὶς ἐπόμενες γενεές.

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΣΗ ΓΙΑ ΣΑΣ»

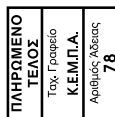
«**ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΕΣ** στὴν ἀπαισιοδοξία παρουσιάζονται και πάλι οἱ Ἕλληνες σὲ ἔρευνα τοῦ Pew Research ποὺ διεξήχθη σὲ 44 χώρες. Τὸ 53% τῶν Ἑλλήνων ποὺ ρωτήθηκαν ἀπάντησε ὅτι ἀναμένει ἐπιδείνωση τῆς κατάστασης τοὺς ἐπόμενους μῆνες, ἐνῶ τὴ δεύτερη θέση τῆς ἀπαισιοδοξίας κατέχουν οἱ Γάλλοι μὲ 48%. Πάνω ἀπὸ 90% τῶν ἐρωτηθέντων σὲ Ἑλλάδα, Ἰταλία και Ἰσπανία θεωροῦν ὅτι ἡ τρέχουσα κατάσταση εἶναι κακὴ (τὸ 88% στὴ Γαλλία). Αἰτία τῆς ἀπαισιοδοξίας, ὅπως ἀναφέρει τὸ πρακτορεῖο Μπλούμπεργκ, ἡ ἀπουσία προοπτικῶν στὸν τομέα τῆς ἐργασίας...» («Καθημερινὴ» 12.9.14). «*Σώσαμε τὶς τράπεζες, ἀλλὰ κινδυνεύουμε νὰ χάσουμε μιὰ γενιὰ*» εἶχε πεῖ ὁ Γερμανὸς σοσιαλδημοκράτης Μάρτιν Σούλτς. Ἡ ζοφερὴ αὐτὴ διαπίστωση φέρνει ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν τους γιὰ τὴν ἱστορικὴ καταστροφὴ ποὺ συντελεῖται ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸν εὐρωπαϊκὸ Νότο. Ἡ Ἑλλάδα, ἡ Ἰσπανία, ἡ Ἰταλία διαθέτουν ἴσως τὶς καλύτερες ἐκπαιδευμένες γενιές ποὺ ὑπῆρξαν ποτὲ στὶς χώρες τους, οἱ γονεῖς τους ἐπενδύουν πολλὰ στὴν ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν τους. Καὶ τώρα ποὺ εἶναι ἔτοιμα νὰ ἐργασθοῦν, ἡ κοινωνία λέει: «*Δὲν ὑπάρχει θέση γιὰ σᾶς*». Δείκτης ἀποτυχίας τῆς Ε.Ε., ἀλλὰ και σῆμα κινδύνου γιὰ τὴ δημοκρατία και τὴν κοινωνικὴ εἰρήνη.

ΧΑΘΗΚΕ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ;

ΛΟΙΠΟΝ, ὅλα τὰ προβλήματα τῆς χώρας τὰ λύσαμε... Ὁ κόσμος ποὺ φλέγεται, οἱ συνταξιούχοι τῆς πείνας και ὄχι μόνον αὐτοί, ἡ καλπάζουσα ἀνεργία και τόσα ἄλλα ποὺ ἐξοργίζουν τὸ λαὸ μας και οἱ βουλευτές μας ἄλλο τίποτα δὲν εἶχαν νὰ σκεφθοῦν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους ὅτι πρέπει νὰ ...παντρεύονται οἱ ὀμοφυλόφιλοι, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ποῦν καθυστερημένους, ρατσιστὲς και ὅτι ἡ Ἑλλάδα ζεῖ σὲ ἐποχὲς ἱεράς Ἐξέτασης, ὅπου τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα εἶναι ἀνύπαρκα. Ἐπὶ τέλους, ἂν μὴ τί ἄλλο, αὐτὸς ὁ τόπος καμάρωνε γιὰ τὴ λεβεντιά του. Εἶχε φιλότιμο. Εἶχε σωστοὺς ἀνθρώπους ποὺ τιμοῦσαν τὴν Πατρίδα μας μὲ τὸν ἡρωισμό και τὴν ἀξιοπρέπειά τους. Λοιπόν, δὲν μπορεῖ ξαφνικὰ μερικὸι νὰ προβάλλουν τὴν ἀπαίτηση νὰ παντρεύονται οἱ ὀμοφυλόφιλοι, κόντρα στὴ φύση, στὶς ἠθικὲς ἀξίες, στοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς, στὴν παράδοση, στὴν Ἐκκλησία, νὰ θέλουν νὰ ἐξευτελίσουν, νὰ διασύρουν, νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα ὅ,τι ἔχει κτισθεῖ, νὰ γίνουμε μιὰ κοινωνία ποὺ δὲν θὰ ἔχει νὰ ζηλέψει τίποτα ἀπὸ τὰ Σόδομα και Γόμορρα. Ἀρχὲς ἀταλάντευτες ποὺ ἔχουμε πολλὲς φορὲς τονίσει. Τώρα ἔρχονται νὰ τὶς διακρῦξουν 29 διεθνεῖς Ἕλληνες σ' ἓνα ἀγγλόφωνο βίντεο ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξηγήσει τὴν ἑλληνικὴ λέξη φιλότιμο. «*Σκοπὸς του νὰ ἐμπνεύσει στοὺς νεαροὺς κυρίως ἑλληνοαμερικανοὺς ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν καταγωγή τους*».

ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ 1 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΑ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ νὰ σταματήσουμε νὰ υπογραμμίζουμε τὸ ὄνειδος τοῦ αἰῶνα μας και τὴν ὑποκρισία τῆς ἐποχῆς μας στὴ στάση ἀπέναντι στὸ παιδί. Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερα θλιβερὸ γεγονός, ὅτι ἑκατομμύρια παιδιὰ σὲ ὀλόκληρο τὸν πλανήτη μας κακοποιοῦνται σωματικὰ και ψυχικὰ ἀπὸ ἀσυνειδητοὺς ἐκμεταλλευτές. Καὶ ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὴν τρυφερὴ ἡλικία δὲν ἔχει ὄρια. Συγκλονιστικὲς εἶναι οἱ πρόσφατες ἀποκαλύψεις τῆς UNICEF: «*Ἐνα ἑκατομμύριο παιδιὰ πεθαίνουν τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ζωῆς τους, κυρίως ἀπὸ ἀστοχίες τῶν συστημάτων ὑγείας. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐκθεση προόδου γιὰ τὸ 2014 μὲ τίτλο «Δέσμευση γιὰ τὴν παιδικὴ ἐπιβίωση: Ἡ ἀνανέωση μιᾶς ὑπόσχεσης», σχεδὸν 2,8 ἑκατομμύρια βρέφη πεθαίνουν στὶς κρίσιμες πρώτες 28 ἡμέρες τῆς ζωῆς τους, ἐνῶ ἓνα ἑκατομμύριο ζεῖ μόνο τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ζωῆς του. Σύμφωνα μὲ ἐπισήμανση τῆς UNICEF σὲ σχετικὸ δελτίο τύπου, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς θανάτους θὰ μπορούσαν εὐκολὰ νὰ προληφθοῦν μὲ ἀπλές, χαμηλοῦ κόστους παρεμβάσεις πρὶν, κατὰ τὴ διάρκεια και ἀμέσως μετὰ τὴ γέννηση*» («Καθημερινὴ» 17.9.2014).

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκορότσους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ